এস. এন. সুন্দালাইমুথু চেট্টিয়াৰ

বনাম

পালানিয়াণ্ডাৱন

১২ আগষ্ট ১৯৬৫ চন

(ন্যায়াধীশ কে. ছুব্বা ৰাও, জে. আৰ. মুডললকাৰ আৰু আৰ. এছ. বাচাৱাট)

মাদ্ৰাজ খেতি কৰা ভাড়াতীয়া সুৰক্ষা আইন, ১৯৫৫ৰ ধাৰা ২(ক) আৰু (ই ই)- "ব্যক্তিগত খেতি চলাই যাওক",জোৱাই পৰিয়ালৰ সদস্য হ'লে ইয়াৰ পৰিসৰ।

আপীলকাৰীৰ মাটিত খেতি কৰা ভাড়াতীয়াজনৰ মৃত্যু হয় আৰু তেওঁৰ বিধৱা আৰু কন্যাক উত্তৰাধিকাৰী হিচাপে এৰি থৈ যায়। উত্তৰদাতা, যি জীয়েকৰ স্বামী আছিল আৰু উত্তৰাধিকাৰী সকলৰ পৰা পাৱাৰ অফ এটৰ্ণীৰ ধাৰী আছিল, উত্তৰাধিকাৰী সকলৰ হৈ ভাড়াৰ বকেয়া জমা দিয়াৰ বাবে মাদ্ৰাজ খেতি কৰা ভাড়াতীয়া সুৰক্ষা আইন, ১৯৫৫-ৰ ধাৰা৩(৩)(ক)ৰ অধীনত উপ-সংগ্ৰাহকৰ সন্মুখত আবেদন দাখিল কৰিছিল। আপীলকাৰীয়ে এই ভিত্তিত আপত্তি কৰিছিল যে পত্নী বা কন্যাও এই আইনৰ অধীনত খেতি কৰা ভাড়াতীয়া নহয়, কিয়নো তেওঁলোকে ব্যক্তিগতভাৱে মাটিত খেতি কৰা নাছিল; কিন্তু উপ-সংগ্ৰাহকে আপত্তি বাতিল কৰি প্ৰতিবাদকাৰীক বকেয়া জমা কৰিবলৈ নিৰ্দেশ দিয়ে। উচ্চ ন্যায়ালয়ত আপীলকাৰীৰ পুনৰীক্ষণ আৱেদন খাৰিজ কৰা হৈছিল।

উত্তৰদাতাক বকেয়া জমা দিবলৈ সঠিক ভাৱে অনুমতি দিয়া হৈছিল নেকি সেই প্ৰশ্নৰ ওপৰত এই আদালতত আবেদন কৰা হৈছিল।

কয়: তলৰ আদালতৰ আদেশবোৰ আঁতৰাই ৰাখিব লাগে আৰু উত্তৰদাতাই ভূমিৰ খেতিত শাৰীৰিক শ্ৰমকৰি আছে নে নাই সেই সিদ্ধান্ত লোৱাৰ বাবে বিষয়টো উপ-সংগ্ৰাহকলৈ প্ৰেৰণ কৰিব লাগে। [৪৫৩ ই]

এজন জোৱাইক পৰিয়ালৰ সদস্য হিচাপে গণ্য কৰিব পাৰি, আৰু সেয়েহে, যদিও খেতি কৰা ভাৰাতীয়াৰ উত্তৰাধিকাৰী সকলে তেওঁলোকৰ শাৰীৰিক শ্ৰম প্ৰয়োগ কৰা নাছিল, যদি উত্তৰদাতাই এনে কৰি আছিল, উত্তৰাধিকাৰী সকলক আইনখনৰ ২ (ক) আৰু (ইই)ৰ অধীনত খেতি কৰা ভাড়াতীয়া বুলি গণ্য কৰিব পাৰি। কিন্তু যিহেতু উত্তৰদাতাই কৰি থকা কামৰ প্ৰকৃতিৰ বিষয়ে কোনো সন্তেদ পোৱা নাছিল, গতিকে বিষয় টোৰ সিদ্ধান্তৰ বাবে উপ-সংগ্ৰাহকলৈ প্ৰেৰণ কৰিব লাগে। [৪৫২জি-এইচ; ৪৫৩ এ-বি, ডি]

দেৱানী আপীল অধিকাৰক্ষেত্ৰ : দেৱানী আপীল নং. ৪৮০/১৯৬৫।

১৯৬৪ চনৰ ৪ ছেপ্টেম্বৰ তাৰিখৰ মাদ্ৰাজ উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ দেৱানী সংশোধন আৱেদন নং ১২৫১/১৯৬৩ গোচত দিয়া ৰায় আৰু আদেশৰ পৰা বিশেষ অনুমতিৰ দ্বাৰা কৰা আপীল।

এ. ভি. বিশ্বনাথ সাস্ত্ৰী আৰু নৌনীতলাল, আপীলকাৰীৰ হৈ।
এছ. চি. আগৰৱালা, ডি. পি. সিং, আৰ. কে. গাৰ্গ আৰু এম. কে. ৰামমূৰ্তি উত্তৰদাতাৰ হৈ।

আদালতৰ ৰায়টো মুধোলকাৰ জে. ৰদ্বাৰা প্ৰদান কৰা হৈছিল। এয়া হৈছে মাদ্ৰাজৰ উচ্চ ন্যায়ালয়ে দেৱানী প্ৰক্ৰিয়া সংহিতাৰ ১১৫ নং ধাৰাত সংশোধনৰ বাবে কৰা আৱেদন খাৰিজ কৰা আদেশৰ বিৰুদ্ধে এক আপীল। পুনৰীক্ষণ আবেদনত আপীলকাৰীয়ে উপ-সংগ্ৰাহক চেৰণমাহদেৱীৰ আদেশক প্ৰত্যাহ্বান জনাইছিল, যাৰ দ্বাৰা উত্তৰদাতা সকলক হোল্ডিঙৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰাপ্য বকেয়া ভাড়া

জমা দিবলৈ অনুমতি দিয়া হৈছিল, যত কন্দাদেৰন এজন ভাড়াতীয়া আছিল। পূৰ্বতে উল্লেখ কৰা আদেশটো মাদ্রাজ খেতি ভাড়াতীয়া সুৰক্ষা আইন, ১৯৫৫ৰ ধাৰা ৩ (৩)(ক)ৰ অধীনত দিয়া হৈছিল।

এই আইনখন মূলতঃ তিনি বছৰৰ বাবে কাৰ্যকৰী হৈ আছিল, এতিয়াও সময়ে সময়ে ইয়াৰ ম্যাদ বৃদ্ধি কৰি গৃহীত আইন সংশোধনৰ ব্যৱস্থাৰ দ্বাৰা বলবৎ হৈ আছে। " খেতি কৰা ভাড়াতীয়া" অভিব্যক্তিটো আইনখনৰ ধাৰা ২(ক) ত সংজ্ঞায়িত কৰা হৈছে:-

যি কোনো ভূমিৰ সম্পৰ্কত ভাড়াতীয়াৰ খেতি কৰাৰ অৰ্থ হৈছে এনে ভূমিত ব্যক্তিগত খেতি কৰা ব্যক্তি আৰু ভাড়াতীয়া চুক্তিৰ অধীনত, প্ৰকাশ বা অন্তৰ্ভুক্ত কৰে-

(i) এনে যি কোনো ব্যক্তি যি ভাড়াতীয়া চুক্তি নিৰ্ধাৰণৰ পিছত মাটিৰ দখলত থাকে আৰু

(ii) এনে ব্যক্তিৰ উত্তৰাধিকাৰী, কিন্তু মধ্যস্থতাকাৰী বা তেওঁৰ উত্তৰাধিকাৰী অন্তৰ্ভুক্ত নহয়;"

১৯৫৬ চনৰ ১৪ নং মাদ্রাজ আইন সংশোধনী আইন অনুসৰি ২ নং ধাৰাত দফা (ইই) সংযোজন কৰা হয় যিয়ে " ব্যক্তিগত খেতি চলাই যোৱা" প্ৰকাশৰ অৰ্থ সংজ্ঞায়িত কৰে। দফা (ইই) এনেদৰে পঢ়ক :

"যি ভূমিত এজন ব্যক্তিয়ে নিজৰ শাৰীৰিক শ্ৰম প্ৰয়োগ কৰে বা সেই ভূমিৰ খেতিত পৰিয়ালৰ সদস্যসকলে অৱদান আগবঢ়ায় সেই মাটিত ব্যক্তিগত খেতি কৰে বুলি কোৱা হয়;"

ওপৰত নিৰ্ধাৰিত ব্যৱস্থাবোৰ এই আবেদনত বিবেচনাৰ বাবে প্ৰাসংগিক। কান্দা দেৱান, যি খেতি কৰা ভাড়াতীয়া আছিল, উপ-সংগ্ৰাহকৰ কাৰ্যবিধি আৰম্ভ

হোৱাৰ কিছু সময় আগতে মৃত্যুবৰণ কৰিছিল। তেওঁ তেওঁৰ উত্তৰাধিকাৰী হিচাপে তেওঁৰ বিধৱা পালানিয়াচি আম্মাল আৰু তেওঁৰ জীয়ৰী ৰামলক্ষ্মী আম্মালক এৰি গৈছিল। আমাৰ সন্মুখত উত্তৰদাতা গৰাকী জীয়েকৰ স্বামী আছিল আৰু তেওঁ পালানিয়াচি আম্মাল আৰু তেওৰ পত্নী দুয়োৰে পৰা এখন পাৱাৰ অফ এটৰ্ণী লৈছিল। ভাড়া পৰিশোধত ডিফল্ট আছিল আৰু সেয়েহে উত্তৰদাতাই তেওঁৰ পক্ষত এটৰ্ণীৰ ক্ষমতাৰ দ্বাৰা ১৯৬২ চনত ভাড়াৰ বকেয়া জমা কৰাৰ বাবে আইনৰ ধাৰা ৩(৩) (ক)ৰ অধীনত উপ-সংগ্ৰাহকৰ সন্মুখত আবেদন কৰিছিল। আপীলকাৰী যি ঘৰৰ মালিক আছিল, তেওঁ এই ভিত্তিত আবেদনত প্ৰতিদ্বন্দিতা কৰিছিল যে মৃত কন্দা দেৱানৰ পত্নী বা জীয়েক আইনখনত নিৰ্ধাৰিত অনুসৰি খেতি কৰা ভাড়াতীয়া নাছিল কিয়নো তেওঁলোকে ব্যক্তিগতভাৱে মাটিৰ খেতি কৰা নাছিল আৰু সেয়েহে, তেওঁলোক এই আইনৰ অধীনত সুৰক্ষিত নহয়। উপ-সংগ্ৰাহকে আপত্তিটো অতিৰিক্ত ভাৱে ৰায় দিছিল আৰু ইতিমধ্যে কোৱাৰ দৰে, উত্তৰদাতাক ভাড়াৰ বকেয়া জমা দিবলৈ নিৰ্দেশ দিছিল। প্ৰশ্নটো হ'ল উত্তৰদাতাক বকেয়া জমা দিবলৈ সঠিকভাৱে অনুমতি দিয়া হৈছিল নেকি।

এইটো বিতৰ্কিত নহয় যে পালানিয়াচি আম্মাল আৰু ৰামলক্ষ্মীআম্মল হৈছে কন্দা দেৱানৰ উত্তৰাধিকাৰী, যি ভাড়াতীয়া হোৱাৰ বাবে আইনখনত সুৰক্ষাৰ অধিকাৰী আছিল। এইটোও বিতৰ্কিত নহয় যে কন্দা দেৱানৰ মৃত্যুৰ পিছত এই দুগৰাকী মহিলাৰ হৈ সেই মাটিত খেতি কৰা হৈছে আৰু তেওঁলোকে ব্যক্তিগত ভাৱে সেই মাটিত খেতি কৰা নাই, এই অৰ্থত যে তেওঁলোকে সেই খেতিৰ বাবে শাৰীৰিক শ্ৰমৰ অৰিহণা যোগোৱা নাই। অৱশ্যে, উত্তৰদাতাৰ হৈ দাবী কৰা হৈছে যে এজন ভাড়াতীয়াই ব্যৱস্থাটোৰ লাভা লাভৰ অধিকাৰী হোৱাৰ আগতে শাৰীৰিক শ্ৰমৰ অৰিহণা দিয়াটো প্ৰয়োজনীয় নহয়। মাদ্ৰাজ উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ দুটা সিদ্ধান্ত আমাৰ সন্মুখত উল্লেখ কৰা হৈছিল। ইয়াৰ ভিতৰত প্ৰথমটো হৈছে *কুঞ্চিতা পাথাম পিল্লাই বনাম ৰঙ্গনাথম পিল্লাই।* এই ক্ষেত্ৰত

ন্যায়াধীশ বালাকৃষ্ণ আয়াৰে কৈছিল যে আইনখনত দিয়া সংজ্ঞাৰ অৰ্থৰ ভিতৰত খেতি কৰা ভাড়াতীয়া হিচাপে যোগ্যতা অৰ্জন কৰিবলৈ এজন ব্যক্তিয়ে মাটিত নিজৰ পেশী বহুল প্ৰচেষ্টা কৰাটো প্ৰয়োজনীয় নহয়। ১৯৫২ চনৰ ৰাজা গোপাল আয়াংগৰজে.-ৰ তাঞ্জোৰ ভাড়াতীয়া আৰু পান্নাইয়াল সুৰক্ষা অধ্যাদেশ চতুৰ্থত ঘটি থকা একে ধৰণৰ অভিব্যক্তিৰ বিষয়ে ব্যাখ্যা কৰি, ১৯৫৩ চনৰ ডব্লিউ. পি. নং ৪২৬-ৰ এক অপ্ৰতিবেদিত ঘটনাত লক্ষ্য কৰা হৈছে:

> "এজন ব্যক্তি খেতিয়ক ভাড়াতীয়া হোৱাৰ আগতে, তেওঁ বা তেওঁৰ পৰিয়ালৰ সদস্যসকলে নিজৰ শাৰীৰিক শ্ৰমৰ অৱদান দিব লাগিব। মই বিবেচনা নকৰোঁ যে এই ধাৰাৰ অৰ্থৰ ভিতৰত পান্নিয়ালৰ তত্বাৱধানক শাৰীৰিক শ্ৰম হিচাপে চিহ্নিত কৰিব পাৰি।"

ন্যায়াধীশ বালাকৃষ্ণ আয়াৰে লোৱা মতামত, *আবুবাকাৰ লেব্বাই বনাম জমিদাৰ এট্টাপুৰমত* অত্যাধিক বহল বুলি ধাৰণা কৰা হৈছিল। ন্যায়াধীশ বালাকৃষ্ণ আয়াৰ আৰু ন্যায়াধীশ ৰাজা গোপাল আয়াংগৰজে-ৰ মতামত বিবেচনা কৰাৰ পিছত ন্যায়ালয়ৰ ৰায় প্ৰদান কৰা মুখ্য ন্যায়াধীশ ৰাজমনৰ আৰু লগতে কিছুমান ইংৰাজী সিদ্ধান্তৰ দৃষ্টিভংগীৰ সৈতে আমাৰ দৃষ্টিত সঠিক আছিল।

অৱশ্যে, কোৱা হয় যে যদিও কন্দা দেৱানৰ উত্তৰাধিকাৰীসকলে তেওঁলোকৰ শাৰীৰিক শ্ৰম প্ৰয়োগ কৰা নাই, কিন্তু উত্তৰদাতাই তেওঁলোকৰ পৰা পাৱাৰ অফ এটৰ্ণীৰ ধাৰক হোৱা টোৱে এনে কৰিছে আৰু সেয়েহে, উত্তৰাধিকাৰী সকলক খেতি কৰা ভাড়াতীয়া বুলি গণ্য কৰিব লাগিব। এই সম্পৰ্কত দফা (ইই)ত "ব্যক্তিগত খেতি চলাবলৈ" অভিব্যক্তিৰ অৰ্থ প্ৰদান কৰা হৈছে । উত্তৰাধিকাৰী সকলক এই সংজ্ঞাৰ সুবিধা দিয়াৰ আগতে তেওঁলোকৰ বাবে এইটো প্ৰতিষ্ঠা কৰা প্ৰয়োজন যে কোনোবাই সেই মাটিৰ খেতিত তেওঁৰ শাৰীৰিক শ্ৰম আগবঢ়াই আছে আৰু সেইজন তেওঁলোকৰ পৰিয়ালৰ সদস্য হয়। উত্তৰদাতাৰ হৈ উপস্থিত হৈ শ্ৰীযুত এছ চি আগৰৱালে কৈছিল যে এজন

জোৱাইক পৰিয়ালৰ সদস্য হিচাপে গণ্য কৰিব পাৰি কিয়নো 'পৰিয়াল' শব্দটো সংকীৰ্ণ অৰ্থত বা কেৱল হিন্দু যুটীয়া পৰিয়ালৰ সদস্য বুলি গণ্য কৰিব নালাগে। তেওঁৰ এই ধাৰণাটো একেবাৰে সঠিক কাৰণ তেওঁলোকক নিয়ন্ত্ৰণ কৰা ব্যক্তিগত আইন যিয়েই নহওক কিয় এই আইনখন সকলো ভাৰাতীয়াৰ বাবে প্ৰযোজ্য। ৱেবষ্টাৰৰ নিউৱৰ্ল্ড অভিধান মতে পৰিয়ালৰ এটা অৰ্থ হৈছে "তেজ বা বিবাহৰ দ্বাৰা সম্পৰ্কিত লোকৰ এটা গোট"। সেয়েহে, এজন ব্যক্তি কেৱল তেওঁৰ দেউতাকৰ পৰিয়ালৰ নহয়, তেওঁৰ পত্নীৰ পৰিয়ালৰ সদস্য বুলি গণ্য কৰিব পাৰি। আপীলকাৰী সকলৰ বাবে শ্ৰীযুত বিশ্বনাথ সাস্ত্ৰীয়ে অৱশ্যে দাবী কৰে যে যদিও উত্তৰদাতাই কোনো শাৰীৰিক শ্ৰমৰ অৱদান নিদিয়ে কিন্তুকেৱল এক প্ৰকাৰৰ তত্বাৱধান কৰি আছে। তেওঁ আৰু আঙুলিয়াই দিয়ে যে *আবুবাকাৰ লেব্বাইৰ* ক্ষেত্ৰত লোৱা সিদ্ধান্ত অনুসৰি (১) তত্বাৱধানৰ কাম শাৰীৰিক শ্ৰমৰ সমান নহয়। অৱশ্যে, কামৰ প্ৰকৃতিৰ বিষয়ে উপ-সংগ্ৰাহকৰ দ্বাৰা কোনো সন্ধান পোৱা নগল, যিটো উত্তৰদাতাই প্ৰশ্নত থকা ভূমিৰ তত্বাৱধানৰ সন্দৰ্ভত কৰি আছে সেই বিষয়ে কোনো সম্ভেদ পোৱা নাযায়। এনে ধৰণৰ অনুসন্ধানৰ অনুপস্থিতিত আৰু আমাৰ সন্মুখত কোনো প্ৰাসঙ্গিক সামগ্ৰীৰ অনুপস্থিতিত আমি এই যুক্তিৰ মোকাবিলা কৰিব নোৱাৰো। আমি আনকি নাজানো যে বিষয়টোত পক্ষবোৰৰ কোনো আবেদন আছিল নে নাই আৰু পক্ষবোৰে ইয়াৰ ওপৰত কোনো প্ৰমাণ দিছিল নেকি। আমি ভাবো যে ন্যায়ৰ স্বাৰ্থত আমি তলৰ দুয়োখন আদালতৰ আদেশ আঁতৰাই ৰাখিব লাগে আৰু উত্তৰদাতাই পথাৰৰ খেতিত শাৰীৰিক শ্ৰম কৰি আছে নে নাই সেই সিদ্ধান্ত লোৱাৰ বাবে বিষয়টো উপ-সংগ্ৰাহকৰ ওচৰলৈ প্ৰেৰণ কৰা উচিত। যদি ৰেকৰ্ডত কোনো প্ৰমাণ নাথাকে তেন্তে তেওঁ দুয়ো পক্ষক প্ৰয়োজনীয় সুযোগ দিব লাগে আৰু উচিত প্ৰমাণ দিয়াৰ সুবিধা দিব লাগে। সেই অনুসৰি আমি আৱেদনটোক তলৰ আদালতৰ সিদ্ধান্তবোৰ আঁতৰাই ৰাখিবলৈ অনুমতি দিওঁআৰু আমাৰ ৰায়ত আমি কোৱা কথাবোৰৰ সিদ্ধান্তৰ বাবে বিষয়টো উপ-সংগ্ৰাহকৰ ওচৰলৈ প্ৰেৰণ কৰোঁ। ১৯৬৫ চনৰ ৩ মে'ৰ আদেশ অনুসৰি এই আদালতত ব্যয়

আপীলকাৰীয়ে পৰিশোধ কৰিব। তলৰ দুয়োখন আদালতে ফলাফলটো মানি চলিব।

আপীলৰ অনুমতি দিয়া হৈছে।

অনুবাদক - বিতাবি মহন্ত(অধিবক্তা)
পৰীক্ষক- প্ৰণৱ জ্যোতি বৰা
জ্যেষ্ঠ অনুবাদক